

Beszélgetőpartnerünk: dr. Schváb János

A hagyomány folytatódott a 38. Ütügyi Napokkal

„Jó együtt lenni a kollégákkal”

Egészen biztos vagyok abban, hogy még szakmai körökben is nagy összegű fogadásokat nyernék, ha a társaság tagjainak arra kellene tippelniük, vajon mikor találkoztak először – a mai Ütügyi Napokhoz hasonló – szervezett körülmények között az útépitő mérnökök. Valószínűleg sokáig kéne bizonygatnom az igazamat, noha dokumentumokkal bizonyítható, hogy az I. Magyar Országos Technikus Kongresszust 1896-ban, a másodikat pedig 1902-ben rendezték a Magyar Mérnöki és Építész Egyesület szervezésében. Az első, már célzottan Ütügyi Kongresszusra pedig 1928. május 4-5-én került sor. Bár az elnevezés többször is változott az évek alatt, a rendezvények közös jellemzője a 300-400 résztvevő volt.

Mivel dr. Schváb János (68) mintegy 30 éve vállalt először feladatot a szakma legjelentősebb szereplőit is tömörítő Közlekedéstudományi Egyesület (KTE) vezetésében, a szeptember 4-5-én, Hajdúszoboszlón megrendezett 38. Ütügyi Napok kapcsán vele beszélgettünk a múlttól, a jelenről és a jövőről.

– Hogyan emlékszik vissza a régi időkre?

– Bár tényleg több mint száz év áll már az Ütügyi Napokhoz hasonló rendezvények mögött, igazából valamikor a 60-as évektől lehet rendszeresnek mondani a konferenciákat, amikor már négy-ötévente szerveztek útügyi összejöveteleket. Jómagam a 80-as évek elején kapcsolódtam be a munkába, amikor dr. Boromissza Tibor volt a közúti szakosztály titkára. Ezt a tisztséget később én vettem át tőle. Akkor dr. Nemesdy Ervin, az útépítéssel foglalkozó nagy hírű professzor töltötte be az elnöki funkciót. Az elnök úr halálát követően pedig dr. Szakos Pál került ebbe a tisztségbe, akivel már minden évben rendeztünk – az aktuális témák köré csoportosított – Ütügyi Napokat. Maig hagyomány az is, hogy előre meghatározott témák szerepelnek a napirenden, amelyek bemutatására előzetesen jelentkezni lehet. Természetesen mindig voltak felkért hazai vagy éppen külföldi előadók is, de a legtöbben mégis a jelentkezőkből kerültek ki.

– Van tudomása arról, hogy más műszaki irányultságú területek szakemberei között is létezik hasonló fóruma a párbeszédnek?

– Nem tudok róla.

– Mi lehet az oka annak, hogy éppen az útépitők között alakult ki ilyenfajta együttműködési igény?

– Ez tényleg érdekes dolog. Talán azért, mert nagyon jól szervezett közösség voltunk. A 60-70-es évek környékén – az akkori útépitések fénykorában – megalakultak a közúti igazgatóságok, ahol

a közúti igazgatók, a vállalati emberek számára fontos volt, hogy megismerjék a legfrissebb témákat, szakmai iránymutatásokat. Azzal pedig, hogy a 90-es években nagyon sok kis vállalat alakult a mamutintézményekből, az útügyi napok kiváló fóruma lett az új kis cégeknek. Azon túl, hogy megismerkedhettek az aktualitásokkal, találkozhattak a régi kollégákkal, így nem véletlen, hogy az utóbbi években már 600 fölé emelkedett a résztvevők száma. Nem fogja elhinni, de egyszerűen már nem volt hely Magyarországon, ahol a rendezvényt normális körülmények között lebonyolíthattuk volna. Voltaképpen ennek következtében indultak el a síófoki közlekedési napok, ahol már nemcsak a közúti szakma képviseltette magát, azonban – az említett tényből eredően – az útépítés már kisebb teret kapott. Ezért igyekeztünk az idei szeptemberi rendezvénnyel is feleleveníteni az Ütügyi Napok hagyományát. Természetesen valamit ugyanúgy nem lehet újjáéleszteni, de bizonyos, jól bevált hagyományos módszereket átvettünk az idei szervezésbe.

– Jól érzékelem, hogy az Ütügyi Napokon résztvevők mindegyike kapott valami új muníciót, friss ismeretet?

– Feltétlenül. Az egyetemi oktatók, a kutatók mindig szerepelnek az útügyi konferencián, ha mástól nem, hát tőlük mindig lehet valamit tanulni. De gondoljon csak bele egy másik dologba! Ha egy tervező kolléga, aki már régen járt egyetemre, nem vesz részt az ilyen eszmecsereken, sokkal nehezebben jut azokhoz a technológiai ismeretekhez, amelyek a munkájához elengedhetetlenek.

Fotók: Iró Zoltán

– Sokszor egy-egy konferencia szünetei is meghatározó jelentőségűek. Ön szerint mennyire fontosak az akkor zajló négy szemközti, hatszemközti találkozók?

– Azt gondolom, hogy több szempontból is fontosak. Egyrészt jó dolog találkozni és szót váltani rég nem látott egyetemi társakkal, másrészt könnyen találni olyan előadót, aki az előadásával esetleg ismeretlenül is felkelti az érdeklődést, és csak a szünet marad a további beszélgetésre, ismerkedésre. Nagyon fontos az is, hogy a fiatalok folyamatosan illeszkedhetnek be ebbe a szakmai közösségbe.

– Mint a nemrégiben lezajlott Ütügyi Napok szervező bizottságának tagjától kérdezem, voltak-e az idén újdonságok?

– Ez alkalommal is jó néhány témakört vettünk elő, de a legfontosabbak persze a 2014 és 2020 közötti – Nemzeti Közlekedési Stratégia nyomán létrejött – fejlesztési feladatok voltak. Nagy hangsúlyt kapott a közlekedésbiztonság kérdésköre is, amely terület olyan óriási fejlődést mutat, amelyre talán még nem is volt példa. Újdonságnak számított az is, hogy a szakemberek elfoglaltsága miatt ez alkalommal nem három-, csupán kétnapos volt a rendezvény, ebből következően szekcióülések megtartására nem került sor. Ugyanakkor biztos vagyok abban, hogy a plenáris ülés előadói mindezt kárpótolták a résztvevőket.

– Személy szerint Ön milyen benyomásokkal távozott a konferenciáról?

– Az volt az érzésem, hogy újra megszerettük az Ütügyi Napokat, amely vélhetően néhány év alatt a régi fényében tűnődökl majd. Az utóbbi évtizedben vagy évtizedekben nagyon sok más mérnöki szervezet is alakult a KTE mellett, így az a célunk, hogy őket is vonjuk be a programunkba, nyilván nem anyagi, hanem szakmai, kollegiális okok miatt. Hiszen miért ne ismerjék meg például a hagyományos útépitéssel foglalkozók a korszerű ITS ügyeket? Korábban is gyakran előfordult, hogy akár a KTE hídszakosztályától, a talajmechanikai társaságtól vagy éppen a metróépítőktől kértünk fel előadókat, így nagyon jó kapcsolat alakult ki más szakmákkal. Az Ütügyi Napok nyitó vagy záró programjában mindig szerepeltek a kormányzat képviselői is. Most abban a szerencsés helyzetben vagyunk, hogy a Nemzeti Fejlesztési Minisztérium parlamenti államtitkára, Fónagy János úr tölti be a KTE elnöki tisztét, de az elnökségben helyet kapott több olyan magas rangú vezető is, aki a közlekedési ágazat irányításáért felel. Ez azért jó, mert a rendezvény résztvevői így általában első kézből értesülhetnek a szakmát érintő legfrissebb információkról.

S. G.

TÖBB MINT 40 ÉV A PÁLYÁN

A 68 éves Schváb János 1969-ben diplomázott a Budapesti Műszaki Egyetem építőmérnöki karán, majd 1976-ban útépitési és forgalomtechnikai szakmérnök lett. 1982-ben útépitéstánból doktorált, ezt követően – bár dolgozott minisztériumban, önkormányzatban és kutatóintézetben – pályája mindvégig az útépités körül ívelt. 1995-ben magánvállalkozóként megalapította a Sarokpont Mérnöki Irodát, amelynek fő feladata a beruházások műszaki előkészítése, a közutak állapotvizsgálata, forgalomfelvétele volt. Nyugdíjazásáig 10 éven keresztül volt a cég ügyvezetője. Azonban nyugdíjasként is aktív maradt, jelenleg a Magyar Ütügyi Társaság szakértőjeként, az uniós pályázatok projektvezetőjeként tevékenykedik.

– Valamikor nagyon régen eldöntöttem, hogy 62 évesen szeretnék mindent abbahagyni, hogy 65-70 éves koromig a házamat és a hozzátartozó szép kertet még szebbé varázsolhassam, hogy az utolsó éveimben még ki tudjam élvezni. E menetrend szerint 75 éves koromig irányoztam elő, hogy megírom a családom történetét, amelyet a gyerekek számára talán érdekes hagyaték lehetne. Most úgy néz ki, hogy öt-hat évet csúszik a program, de időm van... – ahogy az interjú közben elnéztem a mosolygós, fiatalos Schváb Jánost, azt kell mondanom, hogy tényleg van.

Fotó: Iró Zoltán

KÖZÜTI ÉS MELYPÉTEISI SZEMLÉ	40. ÉVFOLYAM	11. SZAM	2000. NOVEMBER
Alapötlet a Közlekedéstudományi Egyesület. A közlekedésszépítési és melyépítési szakterület mérmóki tudomá- nyos havi lapja		Tartalom	
STRASSEN- UND TIEFBAU- TECHNISCHE RUNDSCHAU Léopold Ingenieurgesellschaft für Strassen- und Tiefbau, Budapest	2000. évi KTE Ütényi Napok – Tihany		381
REVUE DE GENIE CIVIL Revue hongroise des ponts et chaussées, Budapest	Tomber Sándor: Gondolatok az ezredforduló útjairól		382
REVUE OF CIVIL ENGINEERING Hungarian Monthly Review for Civil Engineering, Budapest	Dr. Katona András: 110 éves az első hazai közúti törvény		385
	Mohár László: A közlekedés, mint a regionalizmus erőforrása		388
	Szűcs Mihály: A magyarországi regionalizmus kérdése és kapcsolata a közlekedési hálózatok fejlesztéséhez		393

